

Vízmburský pán

Do světnice k hajnému „U devíti křížů“ vletěl v pravé poledne jako štvaný jeho švagr z Podhradí; zhroutil se na lavici u zdi nemoha dechu nabrat, natož promluvit. Žena hajného, sestra nenadálého hosta, div leknutím nepřišla o rozum. Hajný se brzo vzpamatoval a na milého švagra, co že se přece stalo, co že takhle...

Ale ten jen mávnul rukou, dávaje na srozuměnou, aby mu teď dal pokoj, že není schopen slova. A trvalo to dlouho, než mohl na naléhání hajného konečně ze sebe vypravit: „No, jak víš, dostal sem od drvařů to klestí z ty souše, co ste porazili. Tak si teda pro to jedu s trakařem. Přijedu pod hrad a tu – kde se vzal, tu se vzal – de ke hradu takovej pán v černým plášti, s takovým staročeským širákem na hlavě. Šel zvolna – krok co krok – jakoby něco hledal, nebo zpytoval svědomí.

Zdalo se, že mě neviděl. Nechal sem trakař na cestě a skočím za strom a voči z něj nespustím. Šel pořád tak, až přišel tam, kde byla někdy brána. Tam se zastavil, koukne po hradě a najednou se ohlídne po mně a houkne, ale tak diuně, tak jako po staročesku: „Nekoukaj na mě!“ Do mě jak když hrom uhodí. Nechám trakař trakařem a letím sem. Domů bych měl blíž, ale to bych mu vletěl zrouna do náručí. No a tak jsem tady.“

„No ale pro ten trakař si pudeš, ten tam přeci nenecháš.“ „I nechám šechno, ani za nic na světě tam už nejdu!“ Konečně po delší domluvě šli tam spolu. Hajný zatím prohledal zboženiště, ale neviděl nic. Mezitím si švagr naložil klestí a jel domů.

„Inu víš“, povídá žena vrátivšímu se hajnému, „já se bratrovi nic nedivím. Ten není pruní, co se mu tohle stalo. To jich už kolik vidělo toho pána vízmburského a dycky v pravý poledne. No, a večír bych kolem hradu nešla ani za nic. To se tam teprva dějou kousky!“